

ukazuje na to, že se pozastaveným článkem nic nemohlo změnit na podstatě obvinění, jež bylo předmětem dřívějšího sporu (jehož se stíhaná zpráva týká) a jež bylo posuzováno s hlediska § 1 zákona o ochraně cti; tímto jasným odkazem zmateční stížnost zřejmě uplatňuje zmatek podle čís. 10, § 281 tr. ř., kterýž podle toho, co nahoře bylo uvedeno, je odůvodněn.

Vytýká-li zmateční stížnost, že nalézací soud neprovedl důkaz znalci z oboru žurnalistiky o tom, že okolnost, že jde o věrnou zprávu o průběhu soudního řízení, vylučuje subjektivní vinu redaktora uveřejnivšího takovou zprávu, je podotknouti, že nalézací soud nebyl povinen provést uvedený důkaz již z toho důvodu, že posouditi otázku subjektivní viny je povolán jedině soud.

Ježto při urážce vydáváním v posměch je důkaz pravdy, pokud se týče omluvitelného omylu vyloučen (rozh. čís. 5585 Sb. n. s.), pozbyla svého podkladu zmateční stížnost, pokud napadá s hlediska důvodů zmatečnosti podle čís. 4, 5, 9b) § 281 tr. ř. výrok nalézacího soudu, že se obžalovanému nepodařil uvedený důkaz.

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověno toliko v rozsahu nahoře uvedeném.

Byl-li předchozím rozsudkem uložen pouze trest peněžitý (§ 477 tr. zák.), nepřichází vzhledem ke kumulační zásadě § 35, posl. odst. tr. zák. v úvahu předpis § 265 tr. ř., ledaže by bylo porušeno ustanovení § 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., podle něhož nesmí doba náhradního trestu, uloženého vedle trestu na svobodě, převyšovati spolu s ním jeho zákonnou trestní sazbu.

Rozh. ze dne 2. června 1938, Zm I 428/38.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalovaní A., B. a C. uznáni vinnými zločinem podle §§ 197, 200 tr. z., pokud směřovala proti výroku o trestu obžalovaných B. a C.

Z d ů v o d ů: Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje jako zmatek podle § 281, čís. 11 tr. ř., že při výměře trestu obžalovaným B. a C. nebyl vzat zřetel na ustanovení § 265 tr. ř. (v tomto směru jest zmateční stížnost podána ve prospěch obžalovaných) a že obžalovanému B. byl povolen podmíněný odklad výkonu trestu, ač tento odklad byl podle § 2 zák. o podm. ods. vyloučen (v tomto směru jest zmateční stížnost podána v neprospěch obžalovaného).

V prvním směru nelze zmateční stížnosti přisvědčiti.

Obžalovaný B. byl podle trestního lístku, který byl při hlavním přelíčení přečten, trestán okresním soudem v K. rozsudkem ze dne 15. prosince 1936 pro přestupek podle §§ 197, 461 tr. z. vězením 24 hodin podmíněně na jeden rok, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního, a rozsudkem téhož soudu ze dne

8. října 1937 pro přestupek podle § 477 tr. z. peněžitou pokutou 100 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 24 hodin podmíněně na jeden rok. Jediné toto druhé odsouzení je k nynějšímu odsouzení v poměru § 265 tr. ř., nalézací soud však při výměře trestu nepoužil tohoto ustanovení a nevzal k tomuto předchozímu trestu zřetel. Tím však nalézací soud nezatížil rozsudek v tomto bodě zmatkem podle § 281, čís. 11 tr. ř.

Předpis § 265 tr. ř. je pouhým důsledkem ustanovení §§ 34, 35 a 267 tr. z., podle nichž má býti pachatel, jenž spáchal více trestných činů, jsoucích předmětem téhož vyšetřování a odsouzení, potrestán podle toho z nich, na který jest uložen nejprísrnější trest, přihlížeje však k ostatním trestným činům. Ve shodě s tím stanoví § 56 tr. ř., že, klade-li se pachateli za vinu několik trestných činů, je konati trestní řízení pro všechny současně u téhož soudu a jest ovšem vynésti jediný konečný rozsudek. Tam, kde nedošlo k takovému jednotnému vyřízení, platí ustanovení § 265 tr. ř., aby se uplatnila nahoře uvedená zásada hmotného práva, t. j., aby pachatele nestihl žádný jiný trest, než který mu může býti uložen podle zásady v §§ 34, 35 a 267 tr. ř. vytčené (Mayer II k § 265 tr. ř.). Z toho však plyne, že ustanovení § 265 tr. ř. nelze použítí tam, kde neplatí právě uvedená zásada absorpční modifikovaná zotřením, které ustanovení § 265 tr. ř. zjednává právě průchod a kde platí při ukládání trestu zásada kumulační, to jest uložení zvláštního trestu za každý sbíhající se trestný čin. Mezi tyto případy spadá i souzený případ. Obžalovaný B. byl předchozím rozsudkem odsouzen pro přestupek podle § 477 tr. z., který je v trestním zákoně ohrožen pouze trestem peněžitým. Podle § 35 posl. odst. tr. z. neplatí v případě reálného souběhu trestných činů, z nichž třeba jen na jediný je určen v zákoně trest peněžitý (nebo některý z trestů v § 240, písm. b), c) tr. z. uvedených), absorpční zásada v § 34 tr. z. stanovená, nýbrž pachateli musí býti po každé uložení vedle trestu na svobodě (pro jehož ukládání platí absorpční zásada, je-li trestných činů jím ohrožených více) ještě trest peněžitý, takže trestný čin pouze peněžitým trestem ohrožený se vymyká absorpční zásadě. I kdyby tedy byly oba v úvahu přicházející trestné činy obžalovaného B. — přestupek podle § 477 tr. z. a zločin podle §§ 197, 200 tr. z. — předmětem téhož jednání a rozhodnutí, nemohl by soud při výměře trestu postupovati podle ustanovení §§ 34, 35, odst. 1 tr. z. (zásada absorpční), nýbrž musil by postupovati podle § 35 posl. odst. tr. z. (zásada kumulační) a uložití obžalovanému za zločin podle §§ 197, 200 tr. z. přiměřený trest na svobodě a vedle toho bez ohledu na tento trest ještě samostatný trest peněžitý za přestupek podle § 477 tr. z. Totéž musí pak platiti i pro souzený případ, kde náhodou nedošlo k jednotnému projednání a rozhodnutí o obou těchto trestných činech. Ani zde nemohl nalézací soud použítí při výměře trestu ustanovení § 265 tr. ř. zjednávajícího průchod absorpční zásadě, která se na

souzený případ nevztahuje, a musil uložit za zločin podvodu podle §§ 197, 200 tr. z. trest na svobodě, jaký odpovídal vině obžalovaného v tomto směru bez ohledu na předchozí trest peněžitý uložený obžalovanému za přestupek podle § 477 tr. z., stejně jako by v opačném případě musil soud vynášející pozdější rozsudek za přestupek podle § 477 tr. z. uložit obžalovanému samostatný peněžitý trest. Nalézací soud proto nepochybil, když při výměře trestu obžalovanému B. nepoužil ustanovení § 265 tr. ř. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto v tomto bodě zamítnouti jako neodůvodněnou. Podotknouti je, že podle toho, co uvedeno, pro poměr mezi trestem na penězích a trestem na svobodě nepřichází v úvahu zásada § 265 tr. ř., ledaže by šlo o případ porušení ustanovení § 8 zák. čís. 31/1929 Sb. z. a n., podle něhož nesmí doba náhradního trestu uloženého vedle trestu na svobodě převyšovati spolu s ním jeho zákonnou sazbu. Toto ustanovení však porušeno nebylo.

Zubní technik není oprávněn vytahovati zuby, není-li to v konkrétním případě nutné k provedení umělé náhrady zubů nebo chrupu. Vytrhne-li zub mimo takový případ, je trestný podle § 343 tr. z. Rozh. ze dne 13. června 1938, Zm I 320/38.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost generální prokuratury k zachování zákona, podanou podle §§ 292, 479 tr. ř. a domáhající se toho, aby bylo vysloveno, že rozsudkem okresního soudu v R. ze dne 19. února 1937 a potvrzujícím jej rozsudkem krajského soudu v P. ze dne 4. prosince 1937, pokud byl obžalovaný A. uznán vinným také přestupkem proti bezpečnosti života podle § 343 tr. z., byl porušen zákon v ustanovení § 343 tr. z., aby byly tyto rozsudky ve výroku o vině, pokud jde o tento přestupek, a v důsledku toho i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisících jako zmatečné zrušeny a aby byl A. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro přestupek proti bezpečnosti života podle § 343 tr. z., aby mu byl za zbývající přestupek podle § 411 tr. z. uložen nový trest podle § 412 tr. z. a aby bylo okresnímu soudu v R. uloženo zaslati spisy příslušnému správnímu úřadu k dalšímu úřednímu jednání.

D ů v o d y: Rozsudkem okresního soudu v R. ze dne 19. února 1937 a potvrzujícím jej rozsudkem krajského soudu v P. jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 4. prosince 1937 byl obžalovaný A., zkoušený zubní technik v P., uznán vinným také přestupkem proti bezpečnosti života podle § 343 tr. z., jehož se dopustil tím, že dne 16. listopadu 1935 v S. (při výkonu své zubotechnické živnosti) vytrhl N. bolavý zub (za úplatu) a tedy nenabyv učení lékařského a nemaje podle zákona práva léčiti jako lékař nemocné, lékařství po živnostensku provozoval, a byl od-